

Čís. 3054.

Zlým úmyslem podle § 152 tr. zák., t. j. jiným nepřátelským úmyslem než vražedným, jest tak zvaný nepřímý zlý úmysl (druhá věta § 1 tr. zák.); nepředpokládá, že pachatel mohl předvídati, že jeho jednání bude mít v zápětí ono zlo, jež z něho skutečně nastalo; pachatel zodpovídá za všechny následky, které vznikly z jeho činu jako z příčiny nastalého výsledku, a to i tenkrát, nemohl-li je předvídati.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Zm II 301/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 24. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 písm. b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce tvrdí písemná zmateční stížnost, uplatňujíc číselně důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., že rozsudkem zjištěný skutkový děj zakládá nanejvýš skutkovou podstatu přestupku podle § 411 tr. zák., při veřejném roku dovozoval pak obhájce obžalovaného, že by mohl nanejvýš přijíti v úvahu přestupek podle § 335 tr. zák. V tomto směru namítá stížnost především, že nepřímý zlý úmysl, jehož prý je po stránce subjektivní třeba ke skutkové podstatě zločinu těžkého poškození podle §§ 152, 155 b) tr. zák., předpokládá, že pachatel mohl předvídati, že z jeho jednání vzejde napadenému těžké poškození na těle. Kdyby prý byl obžalovaný uhodil P-ého holí, mohlo prý by se tvrditi, že mohl počítati s možností, že P. utrpí tím těžké ublížení. Rozsudek zjišťuje prý však, že obžalovaný udeřil P-ého pouze rukou. Podle toho šlo prý tu o čin, o němž obžalovaný nemohl seznati, že z něho vzejde P-ému těžké poškození na těle. Stížnost má pravdu, tvrdíc, že zlým úmyslem v § 152 tr. zák. předpokládaným, t. j. jiným nepřátelským úmyslem než vražedným, jest tak zvaný nepřímý zlý úmysl, o němž jedná druhá věta § 1 tr. zák., je však na omylu, majíc za to, že tento nepřímý zlý úmysl předpokládá, že pachatel mohl předvídati, že jeho jednání bude mít v zápětí ono zlo, jež z něho skutečně nastalo. Slova »z čehož zlo obyčejně nastává nebo přece snadno nastati může« ve druhé větě § 1 tr. zák., jež má stížnost zřejmě na mysli, označují jen objektivní, nikoli také subjektivní předpoklad nepřímého zlého úmyslu. Pachatel zodpovídá tudíž za všechny následky, které vznikly z jeho činu jako z příčiny nastalého výsledku, a to i tenkrát, nemohl-li je předvídati (viz též rozh. n. s. č. 1424 sb.). Další námitku stížnosti, že tu nemůže býti řeči o »příčinách vedlejších, náhodou k tomu přistoupiivších«, o nichž se zmiňuje § 134 tr. zák., dlužno označiti jako právně bezpodstatnou již proto, že rozsudek, jak stížnost sama připouští, zjišťuje, že

zranění P-ého bylo přímým následkem činu obžalovaného, totiž toho, že obžalovaný udeřil P-ého rukou do obličeje. Rozsudek zjistil, že obžalovaný, zasadiv P-ému ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, avšak přece v jiném úmyslu nepřátelském ránu do obličeje, jednal způsobem, že z toho vzešlo P-ému ublížení samo o sobě těžké, jež bylo spojeno s přerušením zdraví a s nezpůsobilostí k povolání v trvání alespoň 30 dní. Poněvadž jsou tím zjištěny všechny náležitosti objektivní a subjektivní skutkové podstaty zločinu těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 b) tr. zák., byl čin obžalovaného napadeným rozsudkem právem podřaděn pod tato ustanovení zákona. Ani přestupek podle § 411 tr. zák., jenž předpokládá způsobení lehkého uškození na těle, t. j. ublížení, jež není samo o sobě těžké nebo nemá následků v § 152 tr. zák. uvedených, ani přestupek podle § 335 tr. zák., jenž předpokládá pouhou nedbalost, nepřicházejí tu tedy podle shora uvedených skutkových zjištění rozsudkových vůbec v úvahu.

Čís. 3055.

Nebyly-li otázky přečteny, nýbrž jen poznačeny podle jednotlivých jejich čísel, byl porušen předpis § 330 odst. druhý tr. ř., třebas se tak stalo za souhlasu stran; uplatnění této závady jako zmatku čís. 4 § 344 tr. ř. brání ustanovení posl. odst. § 344 tr. ř., byla-li za souhlasu stran jiným způsobem poskytnuta porotcům možnost, by mohli správnost zápisu svého výroku kontrolovati.

Okolnost, že znalci lékaři provedli operaci zraněného, nevylučuje je v řízení proti pachateli z přísahy podle § 170 čís. 1 tr. ř.

Oprávnění určité osoby odepřít odpověď podle § 153 tr. ř. nebrání, by osoba ta nebyla vyslechnuta jako znalec.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, Zm II 432/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 19. září 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežného zabití podle § 141 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 I a), II a), c), 179 tr. zák., zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zločinem nadřizování zločinu ukrýváním podle § 214 tr. zák. a přestupkem podle §§ 32, 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Jaroslava S-a uplatňuje v první řadě důvod zmatečnosti podle § 344 čís. 4 tr. ř. proto, že nebyl zachován předpis § 330 druhý odst. tr. ř., podle něhož po návratu porotců po skončeném hlasování vrchní porotce má pod neplatností přečísti v přítomnosti všech porotců otázky a ihned po každé z nich připojený k ní